

Era el primer cop que en Vicenç anava a l'escola.

–Ja veuràs com t'agrada –li va dir la seva mare.

En Vicenç no n'estava tan segur.

El pati era ple de nenes i nens, de mares i pares.

Tots parlaven sense parar.

Una dona li va preguntar, amb veu molt dolça:

–Tu ets en Vicenç, oi? Em dic Amaia i sóc la teva mestra.

Va sonar un timbre. Tots van començar a acomiadar-se dels seus pares.

La mare d'en Vicenç es va ajupir i li va fer un petó.

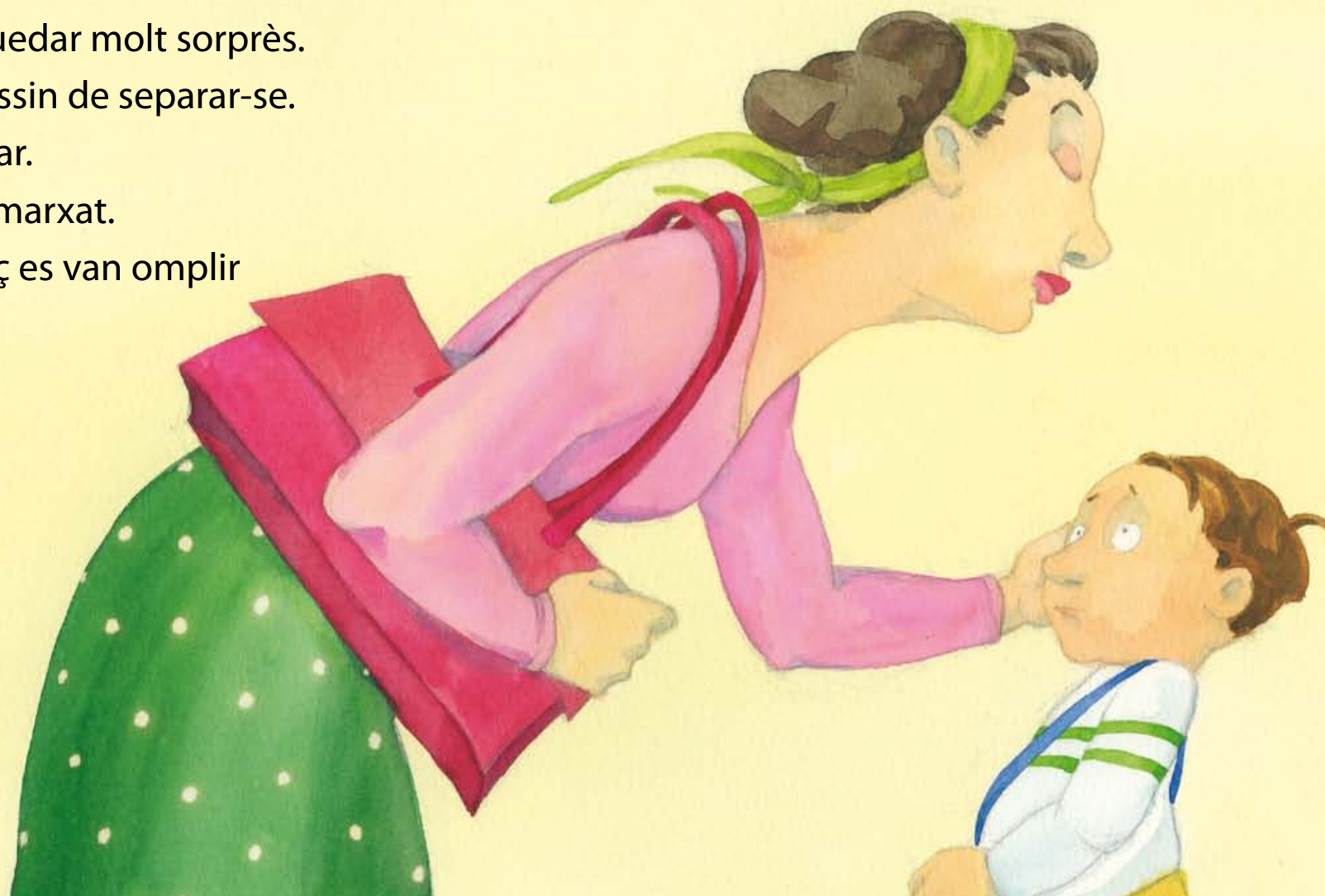
–Adéu –va dir–. Et passaré a buscar després, quan acabin les classes.

En Vicenç es va quedar molt sorprès. No sabia que haguessin de separar-se.

–Mare! –la va cridar.

Però ella ja havia marxat.

Els ulls d'en Vicenç es van omplir de llàgrimes.

–Uèèè, uèèè! –plorava en Vicenç.

Com era possible que la mare l’hagués deixat allí, si l’estimava tant?

Li semblava que mai no podria parar de plorar.

A través de les llàgrimes va veure una nena que també plorava.

Tenia la pell negra, del mateix color que els seus cabells rulls, i portava un xandall taronja.

